

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **WIKTORI, s. r. o.**, se sídlem Olšanská 55/5, Praha 3, zast. Mgr. Pavlem Lízalem, advokátem se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020, č. j. 20057/20/5300-21444-709739, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2021, č. j. 15 Af 24/2020 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně jako stěžovatelka včasnou kasační stížností brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 24. 2. 2021, č. j. 15 Af 24/2020 - 44, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020, č. j. 20057/20/5300-21444-709739. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl její odvolání a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 2. 1. 2019,

č. j. 4684/19/2003-52524-109505, doměřující na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2016 částku 100 800 Kč a penále ve výši 20 160 Kč.

[2] Důvodem doměření bylo neuznání nároku na odpočet DPH pro neprokázání faktického přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od společností LANIKO Czech, s. r. o. (dále jen „LANIKO“), a Berisford Plus, s. r. o. (dále jen „Berisford“).

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] V žalobě stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, jemuž předložila všechny logicky navazující doklady podpořené výpovědí svědka Ing. H.; z nich bylo zřejmé, že služby fakturované společností Berisford se uskutečnily. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, sp. zn. 4 As 58/2017 (věc „*Staviteľství Melichar*“) nepovažovala za nezbytné, aby bylo prokázáno, kdo konkrétně služby realizoval. Shodný závěr dovozovala i z rozhodnutí SDEU ve věci C - 277/14 (PPUH Stehcemp sp), v němž figuroval neexistující subjekt, ve věci C-285/11 (Bonik EOOD) či ve věci C-18/13 (Max Pen EOOD). Poukázala na porušení zásady ochrany práv nabytých v dobré víře a zásady volného hodnocení důkazů a popsala jednotlivé neuznané obchodní operace.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku poukázal na rozhodnou právní úpravu a vymezil sporná plnění. Jednalo se o opravy stroje dle objednávky společností LANIKO (fa. č. 160100049, 160100056 a 160100059), a upgrade a doladění objednávky od společnosti Berisford (fa. č. 20160071 a 20160076). Uvedl, že přesto, že se žalovaný velmi podrobně vypořádal s odvolacími námitkami, žalobkyně proti tomu nevznesla vyargumentovanou oponenturu. Správce daně hodnotil veškeré důkazní prostředky jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž ve vztahu k plnění společnosti Berisford byl předmět dodávky vymezen poměrně obecně, což soud popisuje. Daňové doklady neodkazují na konkrétní objednávku a předávací protokoly nebylo možno s konkrétní dodávkou provázat. Obsah dokladů o provedených pracích se nekryje s vymezením dodávky, přičemž se vyskytl i doklad, jímž mělo být prokazováno plnění jak od Berisford tak od LANIKO. Společnost LANIKO měla být v postavení subdodavatele, což se správce daně snažil ověřit, ovšem bezvýsledně, neboť společnost na výzvu nereagovala; tato společnost navíc v rozhodném období ani neměla zaměstnance. Městský soud podrobně popsal jednotlivé doklady a uzavřel, že k nim nelze jednoznačně přiřadit plnění, které mělo být přijato od společnosti Berisford. Dále podrobně popsal obsah výpovědi slyšeného svědka (společník společnosti Berisford) se závěrem, že pro svou nekonkrétnost není prokázáním sporného zdanitelného plnění. Vyhodnotil i obsah předávacích protokolů společnosti LANIKO z 15. 11. 2016 a z 21. 11. 2016, ovšem ani z nich nedovodil spojitost s objednávkami; opět proto, že obsahovaly příliš strohá vymezení prací a neúplné údaje. Městský soud posoudil i doklady předložené stěžovatelkou v odvolacím řízení a shodně s žalovaným uzavřel, že k prokázání plnění nestačí pouhá shoda v ceně a termínu předání; neprokazuje to souvislost s konkrétním daňovým dokladem, nehledě na to, že i v nich jsou nesrovnalosti. Městský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelkou předložené daňové doklady nelze jednoznačně přiřadit ke sporným zdanitelným plněním a není zřejmé, že s nimi souvisí. Soud v souhrnu konkretizoval plnění dle jednotlivých dokladů a pochybnosti, jež vzbuzují do té míry, že nesplňují podmínky pro uznání nároku podle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Poté

pokračování

městský soud navázal hodnocením svědecké výpovědi jednatele společnosti LANIKO. Ten nejprve uvedl, že si nevybavuje skutečnosti týkající se spolupráce se stěžovatelkou, posléze však písemně doplnil, že práce provedl. Neměl sice zaměstnance, ale využíval brigádníků, OSVČ a zaměstnanců odběratele, jejichž jména si nepamatuje. Náhradní díly neskladoval, ale kupoval je dle potřeby. Městský soud s poukazem na judikaturu správních soudů vyzdvihl bezprostřednost svědecké výpovědi při porovnání s následným písemným vyjádřením svědka, které navíc neobsahovalo konkretizaci tvrzených skutečností. Proto svědeckou výpověď označil za nevěrohodnou, a to i ve vztahu k následnému nekonkrétnímu vyjádření s odlišným obsahem, které bylo zřejmě účelové. Městský soud se tak ztotožnil s hodnocením důkazů provedeným žalovaným. Proto žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

III. 1. Kasační stížnost

[5] Stěžovatelka svou kasační stížnost zaměřuje především proti způsobu hodnocení důkazů při daňové kontrole a v odvolacím řízení. Je názoru, že důkazní souvislosti byly žalovaným i soudem prezentovány v její neprospěch. Své námitky strukturuje podle společností, od nichž přijala sporné doklady. Ke společnosti Berisford uvádí, že doložila listinné důkazní prostředky, které prokazovaly, že tato společnost jí služby poskytla. Jednalo se o předávací protokoly a faktury, mezi nimiž podle ní existuje přímé propojení datem a nemohlo se jednat o doklady k jiným službám, neboť jiné služby jí touto společností poskytnuty nebyly. Společnost Berisford se podílela na opravách strojů v případech dokladů vystavených na společnost PILANA Knifetec s. r. o., a PILANA Knives, a.s., na dokladech je uvedeno, že se jednalo o opravu stroje. Žalovaný spatřoval problém v tom, že mělo jít o upgrade nikoliv o opravu. Ve skutečnosti se jednalo o práce softwarového i mechanického charakteru, které spolu souvisely. Žalovaný i soud měli vycházet ze skutečného obsahu právního jednání a samotná textace dokladů nemůže mít negativní dopad na výsledek hodnocení důkazů. Práce prováděli zaměstnanci společnosti Berisford a v předávacích protokolech jsou uvedeny konkrétní typy strojů i prací na nich provedených; proto stěžovatelka neviděla nutnost práce rozepisovat na daňových dokladech.

[6] Stěžovatelčino tvrzení bylo doloženo i výpovědí svědka Ing. M. H., který pracoval na dohodu ve společnosti Berisford a potvrdil provedení prací fakturovaných doklady č. 20160071 a č. 20160076 včetně míst provedení prací. Rovněž potvrdil, že pro firmu Berisford pracovaly osoby najímané na dohodu či jiné společnosti, a konkrétně označil některé pracovníky. Jeho výpověď je třeba považovat za věrohodnou. Dále stěžovatelka považovala za potřebné do kasační stížnosti plně zkopírovat část žaloby týkající se problematiky neprůkazných dodavatelů a odkazující na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci „*Staviteľství Melichar*“ a obdobných rozhodnutí SDEU, z jejichž obsahu cituje. Správce daně konstatoval nesrovnalosti, jichž se dopustil dodavatel, aniž prokázal, že stěžovatelka věděla či mohla vědět, že plnění bylo součástí podvodu.

[7] Podle stěžovatelky byla žalovaným i soudem porušena zásada ochrany práv nabytých v dobré víře a k tomu cituje z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, závěry k obsahu důkazního břemene.

[8] Porušení zásady volného hodnocení důkazů pak stěžovatelka spatřuje v nerespektování zásady objektivního hodnocení důkazů a zásady daňové neutrality vztahující se k DPH.

[9] Stěžovatelka proto namítá existenci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Městskému soudu vytýká nesprávné posouzení vyhodnocení důkazních prostředků žalovaným v jejich vzájemné souvislosti, které má přímý dopad do nároku stěžovatelky na odpočet DPH.

III. 2. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že kasační námitky jsou totožné s odvolacími důvody a s žalobními námitkami. Předně odkazuje na své rozhodnutí, s tím, aby jeho odůvodnění kasační soud považoval za odpověď na kasační námitky. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku považuje za nedůvodnou, z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že je spíše vyjádřením nesouhlasu s argumentací soudu, s níž polemizuje. Posouzení věci městským soudem je v souladu s konstantní judikaturou jak co do rozsahu argumentace, tak i při věcném posouzení. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola opakovat již jednou vyslovené; k tomu poukazuje na četnou judikaturu.

[11] K námitkám proti správnosti právního posouzení dokladů ve vztahu ke společnosti Berisford namítá, že kasační stížnost je pouhou nesouhlasnou polemikou s žalovaným, která již byla uplatněna v odvolání i v žalobě. Stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti řadu tvrzení, která nejsou podložena skutkovými zjištěními. Je na stěžovatelce, aby specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu, což nečiní a není povinností soudu argumentaci za ni dohledávat; k tomu žalovaný odkazuje na četnou judikaturu tohoto soudu, z níž cituje. Odmítá názor, že předávací protokoly mají přímou souvislost s daňovými doklady společnosti Berisford, městský soud se s podobnou žalobní argumentací dostatečně vypořádal v bodech 58-68 rozsudku. Lze shrnout, že společnost Berisford měla pro stěžovatelku provádět „upgrade a doladění“, aniž je zřejmé, čeho se práce měly týkat. Předávací protokoly nelze spojit s konkrétní prací, není jasné kdy, v jakém rozsahu a kým byla provedena, jak byla stanovena její cena, jaký materiál byl použit. Subdodavatelem byla společnost LANIKO, u níž nebylo možno ověřit provedení prací. Stěžovatelka v řízení rozporně uváděla, kdo práce prováděl, jednak že to byla ona sama se společností Berisford, pak, že to byla společnost Berisford a LANIKO, pak zase, že to byla ona sama. Stěžovatelka také prokazovala provedení prací stejnými doklady ve vztahu k pracím společnosti Berisford i společnosti LANIKO, což bagatelizoval jako překlep v tabulce. Ani po doplnění podkladů v odvolacím řízení nebylo možno provázat

pokračování

daňové doklady s konkrétními zdanitelnými plněními společnosti Berisford. Provedení prací nepotvrdila ani výpověď svědka Ing. H.; k tomu poukazuje na posouzení výpovědi městským soudem v bodech 70-72 napadeného rozsudku.

[12] Žalovaný nesouhlasí ani se stěžovatelčinými názory na judikaturu vztahující se k neexistujícímu subjektu. Její argumentaci shledává na samé hranici přípustnosti, neboť nesměřuje proti rozhodnutí soudu, ale proti rozhodnutí žalovaného. Navíc není pravdou, že jí byl odepřen nárok na odpočet DPH z titulu neprokázání dodavatele, stalo se tak pro neprokázání provedení prací, tj. sporné uskutečnění zdanitelného plnění. Nejde tedy o případ obdobný věci „*Stavitelství Melichar*“. Stěžovatelce nebylo vytýkáno, že měla účast na podvodu a nebylo tak třeba prokazovat vědomost o něm. V řízení nebyla řešena otázka dobré víry stěžovatelky, která má své místo rovněž v případech posuzování podvodu.

[13] Pokud jde o nekonkrétní námitku porušení zásady volného hodnocení důkazů, žalovaný uvádí, že svůj úsudek vytvářel v logických návaznostech na skutková zjištění, z nichž následně vycházel. Žalovaný poukazuje na četnou judikaturu tohoto soudu a zejména na rozsudek sp. zn. 5 Afs 263/2018 k naplnění zákonných podmínek nároku na odpočet DPH. Žalovaný uzavírá, že městský soud správně posoudil neunesení důkazního břemene stěžovatelkou ohledně plnění od společnosti Berisford a LANIKO (když ve vztahu k této druhé společnosti stěžovatelka navíc ani nic konkrétního nenamítá) a nesplnění podmínek nároku na odpočet DPH; proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je zastoupena advokátem. Kasační stížnost sice v podstatné míře směřuje proti postupu a rozhodnutí žalovaného, nicméně je z její argumentace zřejmý i nesouhlas s rozhodnutím městského soudu včetně konkretizace nesouhlasu s jeho důvody. Kasační stížnost je tedy přípustná a projednatelná.

[15] Nejvyšší správní soud věc přezkoumal v rozsahu uplatněných kasačních důvodů v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.; napadá tedy přezkoumatelnost rozsudku městského soudu, skutečnost, že rozhodnutí žalovaného nezrušil přesto, že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav či že je rozhodnutí s ním v rozporu, a nakonec rozsudek považuje za nezákonný pro nesprávné právní posouzení.

[16] O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatelka se vymezuje zejména proti rozhodnutí žalovaného, aniž by konkretizovala, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Otázkou přezkoumatelnosti, tedy srozumitelností a dostatečným odůvodněním rozsudku, je však třeba se zabývat i nad rámec argumentace kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit důvodnost dalších kasačních námitek. Je třeba konstatovat, že se napadený rozsudek zabývá všemi žalobou uplatněnými námitkami a s poukazem na obsah správního spisu posuzuje skutková zjištění ve vztahu k rozhodným právním předpisům a k relevantní judikatuře. Odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelnou a dostatečnou oporou výroku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[19] Stěžovatelka rovněž v kasační stížnosti neozřejmila, jaké vidí deficit ve zjištění skutkového stavu v daňovém řízení, pro které měl městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Rozvádí důkazy, které v daňovém řízení předložila a které byly správci daně provedeny, netvrdí, že navrhovala konkrétní další důkazy, jejichž provedení by mělo podstatný význam pro rozhodnutí. Napadá zejména způsob, jakým žalovaný provedené důkazy vyhodnotil a skutečnost, že toto vyhodnocení městský soud akceptoval. Nejedná se tedy o naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[20] Zbývá tak otázka správnosti právních závěrů městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, že skutečnosti, které žalovaný i městský soud podrobně popsali ve svých rozhodnutích, mají ve spise oporu. Lze stručně zmínit, že spis obsahuje sporné faktury č. 160100049, 160100056 a 160100059 (LANIKO), č. 20160071 a 20160076 (Berisford), v jejichž textu nejsou dodávky nijak specifikovány, a to ani uvedením konkrétních provedených prací (u společnosti LANIKO uváděno „za opravu stroje“, u společnosti Berisford „za upgrade a doladění“), ani odkazem na konkrétní objednávky, neobsahují popis prací, pouze účtované částky. K plnění poskytnutému společností LANIKO vypověděl svědek K. dne 15. 11. 2017, že si nevybavuje, čeho se zakázky týkaly, ani jaké náhradní díly byly použity a jak byly získány. Podobně odpovídal i na další konkrétní dotazy. Dne 11. 7. 2018 zaslal správci daně písemné podání, v němž práce naopak popsal se zdůvodněním, že se při výpovědi u správce daně cítil indisponován. Svědek Ing. H. při výpovědi dne 5. 3. 2018 popsal obecně, jak probíhala spolupráce společnosti Berisford se stěžovatelkou, nevzpomněl si však, jakých prací konkrétně se týkaly předložené sporné faktury. Žalovaný i krajský soud (příkladmo viz výše odst. [4]) ve svých rozhodnutích podrobně uvedli veškerá tvrzení i důkazní prostředky, jimiž se stěžovatelka snažila v daňovém řízení prokázat návaznost sporných faktur na objednávky a předávací protokoly, i důvody, které tuto návaznost nepotvrzují; vypořádali se i s věrohodností se značným časovým odstupem předloženého písemného vyjádření svědka K. Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné tyto skutečnosti znovu popisovat. Náhled stěžovatelky je tak verzí, která zůstala v daňovém řízení neprokázána.

[21] Stěžovatelka je také názoru, že její případ by měl být posuzován ve smyslu rozsudku tohoto soudu ve věci „*Stavitelství Melichar*“ a obdobných rozhodnutí SDEU (viz výše v odst. [3]). Bez ohledu na to, zda rozsudek ve věci „*Stavitelství Melichar*“ řešil srovnatelný skutkový stav jako je v případě stěžovatelky, je třeba konstatovat, že jeho závěry byly v mezidobí výslovně popřeny rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 – 208, publ. pod č. 4336/2022 Sb. NSS (věc „Kemwater“). Rozšířený senát NSS v návaznosti na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie v rozsudku vyslovil následující závěr: *„Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce DPH je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně. Rozsudek rozšířeného senátu přitom rozlišuje stav, kdy se jedná o podvod na DPH a stav, kdy není znám dodavatel a ani ho nelze dovodit.*

[22] Stěžovatelce podvod na DPH vytýkán nebyl, nejsou tak relevantní její námitky, že u ní chybí složka vědomosti o možném podvodu na straně dodavatele a že by měla být chráněna její práva nabytá v dobré víře. Stejně tak není relevantní jí odkazovaná judikatura SDEU vztahující se k podvodům na DPH. V její věci je rozhodné pouze to, že neprokázala existenci konkrétního plnění spojeného se spornými fakturami od označených společností. Právě proto jí byl odepřen nárok na odpočet DPH. Tato podmínka plyne z § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH. Povinnost prokázat splnění daných podmínek podle § 92 odst. 3 písm. c) daňového řádu tíží daňový subjekt.

[23] Stěžovatelka považuje svou povinnost za plněnou a žalovanému vytýká nesprávné hodnocení důkazů. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, *„(s)právce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přiblíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo“*. Podmínkou hodnocení je, že správce daně v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně tak, aby byly zjištěny co nejúplněji. Skutková zjištění byla provedena v dostačujících mezích. Pokud jde o hodnocení důkazů, žalovaný se jimi podrobně zabýval, a to každým samostatně i v jejich souhrnu, hodnotil jejich obsah, hodnověrnost i vzájemnou provázanost. Městský soud to akceptoval, přičemž sám podrobně popsal veškeré důkazy a jeho vlastní závěry se s hodnocením žalovaného shodují. Jeho odkazy na judikaturu správních soudů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2014, sp. zn. 7 Afs 82/2013, ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 5 Afs 61/2008) jsou zcela přílehlivé. Městskému soudu nelze vytýkat, že by pouze převzal závěry žalovaného; sám se důkazy podrobně zabýval. Lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006 – 61, podle něhož *„(j)e třeba mít přitom stále na zřeteli, že každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti v daném případě především vzhledem k povaze poskytovaných služeb a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 19 odst. 1 zákona o DPH. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně.“*

[24] Nejvyšší správní soud proto považuje závěr městského soudu o řádném hodnocení důkazů v daňovém řízení za správný; ani této námitce proto nepřisvědčil.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnou žádnou ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek. Proto kasační stížnost zamítl v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto kasačním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu